



IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 89 - Afgiftekantoor: Brussel V - december 2014 - info@idefisc.be

Editoriaal

De fiscale hel blijft duren

Van de inhoud van het fiscaal programma van de nieuwe Belgische regering blijft praktisch niks over. Er zal geen enkele globale belastingvermindering doorgevoerd worden, en ook geen enkele vermindering van publieke uitgaven. Sommigen zullen blijven stijgen, en men moet een onverminderde optimist zijn om zich tevreden te stellen met de vaststelling dat de stijging van de belastingen en uitgaven gewoon minder snel zal gebeuren dan vroeger.

De regering moet toch een zekere mate van brutaliteit gehad hebben om de belachelijk zwakke verhoging van het forfait voor beroepskosten als maatregel van formaat in fiscale aangelegenheden voor te stellen. Deze maatregel, die noch de zelfstandigen, noch de gepensioneerden, noch de loontrekkenden die opteerden voor de aftrek van reële kosten betreft, betekent voor deze echte begunstigen, een deel van de loontrekkenden en ambtenaren, slechts een belastingbesparing van enkele euro's per maand.

Deze onbeduidende besparing wordt voor hen meer dan ruimschoots gecompenseerd door

kleine verhogingen van andere belastingen, zoals de onvermijdelijke accijnzen, en de niet-indexering van het plafond van bepaalde fiscale uitgaven. Dit betekent ook dat voor hen die niet zullen genieten van de minuscule verhoging van het forfait voor kosten, dit gewoon een belastingverhoging is.

Aangezien de regio's van hun kant, ook in de onmogelijkheid verkerend om hun kosten echt te verminderen, een politiek van systematische vermindering van fiscale uitgaven aannemen, gaat het dus om een echte belastingverhoging voor de belastingplichtigen, weliswaar iets bescheidener dan voordien. Met andere woorden: België is één van de landen met de hoogste belastingen en zal dat ook blijven onder deze nieuwe regering.

Men moet ook niets verwachten van de fameuze "tax shift", deze aangekondigde verschuiving van belastingen, van de beroepskosten naar andere belastinggrondslagen. Eerst en vooral omdat het niet gaat om een vermindering van de globale fiscale last, maar, zoals de naam suggereert, om een eenvoudige "verschuiving".

Alles gebeurt alsof onze leiders dachten dat de fiscale rechtvaardigheid gewoonweg bestond uit het aanpassen van de verdeling van de belastingen, hierbij vergetend dat rechtvaardigheid eerst en vooral betekent erop toezien dat het totaal van de heffingen correct is, en geen beroving is.

De aangekondigde verschuiving, zonder enige verduidelijking, zal bovendien slechts extreem bescheiden kunnen zijn. Ons systeem, bepaald cynisch, bestaat uit het zeer zwaar belasten van beroepskosten, niet omdat iemand op een dag gezegd heeft dat dit correct zou zijn, maar gewoon omdat ze in volume het grootst zijn. Om ook maar een klein deeltje van de belasting van deze inkomsten te verschuiven naar andere, zou de belasting van deze inkomsten zeer zwaar moeten verhoogd worden.

Er valt dus in de volgende jaren niks goeds te verwachten van de evolutie van het Belgisch fiscaal systeem. We leven in een fiscale hel en er zal niets gedaan worden om er uit te geraken.



Thierry AFSCRIFT

De slagen van de berenklauw

Fiscale concurrentie of kartel van de Staten

Toen de pers onthulde dat een klein buurland van België gunstige fiscale systemen had ingevoerd die niet enkel voor buitenlandse bedrijven voordelig waren, maar ook voor bepaalde bedrijven die daar gevestigd zijn, kregen we zowel massale als hypocriete kritiek tegen dit procedé en tegen de fiscale concurrentie in het algemeen te horen.

Nochtans, en gelukkig maar, is het merendeel van de landen zich bewust van de noodzaak om investeerders aan te trekken, en dit kan niet door bedrijven aan buitensporig hoge belastingen te onderwerpen.

In een Europa dat meer en meer gecollectiviseerd wordt, is het enkel de fiscale concurrentie tussen de staten die hen verplicht tot een zekere matiging van de verplichte heffingen.

Elk project dat deze fiscale concurrentie zou kunnen beperken, zou lijken op een echt “kartel van de staten” tegen de belastingplichtigen. Het is trouwens veelbetekenend dat diegene die het voorstellen altijd de fiscale voordelen bekritisieren die kunnen toegekend worden, maar nooit de buitensporigheden in de belasting van de meeste Europese landen.

Bijvoorbeeld, zoals het trouwens reeds het geval is voor wat betreft de btw, wilt men minimumtarieven voor bedrijfsbelasting voorstellen, maar niemand overweegt om de staten te verplichten om de maximumtarieven niet te overschrijden.

Editoriaal

De fiscale hel blijft duren	1
Het Hof van Justitie van de Europese Unie zal zich moeten uitspreken over de toepassing van de btw voor advocaten	4
Belasting op de omzetting van effecten aan toonder: nietig verklaard door het Europese Hof van Justitie	5
Belasting van de buitenlandse onroerende inkomsten en discriminatie	6
De jaarlijkse belasting op ICB's in strijd met het Europees recht	7
Geen belasting ten titel van beroepsinkomsten zonder bewijs	8
Dividenden van Franse oorsprong: de Franse Raad van State spreekt zich uit in het voordeel van de Belgische ingezetenen	9
Aanslag op geheime commissielonen: einde van de sancties?	11
Belasting van de liquidatie-uitkeringen: gaan we de fouten uit het verleden beperken?	12
Laat artikel 354 van het WIB92 aan de administratie toe om haar fouten recht te zetten?	14

Het Hof van Justitie van de Europese Unie zal zich moeten uitspreken over de toepassing van de btw voor advocaten

De btw werd in het Belgische recht ingevoerd door een wet van 3 juli 1969. Sinds deze invoering werd er voorzien dat meerdere beroepen van de belasting kunnen vrijgesteld worden.

Onder hen vinden we onder andere de notarissen, gerechtsdeurwaarders en advocaten terug.

Met de tijd werd deze lijst alsmear korter. Wat betreft de juridische beroepen zijn de diensten van notarissen en gerechtsdeurwaarders sinds 1 januari 2012 onderworpen aan de btw. Op Europees vlak was België tot vorig jaar het enige land dat de advocaten vrijstelde van btw.

Sinds 1 januari 2014 zijn de diensten van advocaten echter niet meer vrijgesteld van btw. Omwille van vooral budgettaire redenen heeft de wetgever beslist om, met artikel 60 van de wet van 30 juli 2013, de bepaling die deze vrijstelling voorzag, zijnde het artikel 44, §1, 1° van het btw-wetboek, in te trekken.

Sommigen, waaronder de Orde van de Vlaamse Balies, de Orde van Franse en Duitse Balies

(OFDB) alsook meerdere associaties, hebben een beroep tot nietigverklaring van artikel 60 van de wet van 30 juli 2013 ingediend bij het Grondwettelijk Hof.

De verzoekers hebben onder meer voor het Hof aangebracht dat de onderwerping van advocaten aan de btw het recht van toegang tot de rechter, alsook het recht op bijstand van een advocaat schendt. Aangezien dat diegene die niet onderworpen zijn het bedrag van de belasting effectief niet kunnen recupereren, zien zij bijgevolg de kosten van diensten van advocaten stijgen met 21%, wat sommige rechtzoekenden zal tegenhouden om de bijstand van een raadsman in te roepen.

Volgens de verzoekers kan de toepassing van btw op de prestaties van advocaten ook als gevolg hebben dat het principe van gelijke wapens tijdens een proces wordt aangetast wanneer er, in het kader van een geschil, rechtzoekenden zijn die de btw kunnen aftrekken naast anderen die dit niet kunnen. In dergelijk geval raakt de toepassing van de btw effectief enkel die rechtzoekenden die niet onderworpen zijn.

In dit geval heeft het Grondwettelijk Hof in een arrest van 13 november 2014 beslist om de zaak voor te leggen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie door hen een aantal prejudiciële vragen te stellen.

De redenering van het Grondwettelijk Hof kan als volgt samengevat worden. De Belgische wetgeving die de toepassing van de btw op diensten van advocaten voorziet, vindt haar grondslag in een Europese harmonisatierichtlijn 2006/112/EC. Maar het is niet haar om zich uit te spreken over de geldigheid van deze richtlijn. Krachtens artikel 267 van het Verdrag over de werking van de Europese Unie volstaat het bijgevolg om de vraag ten prejudiciële titel aan het Hof van Justitie voor te leggen.

We moeten dus nog wachten om te weten of de toepassing van de btw op diensten van advocaten bekrachtigd wordt of niet.

Wordt vervolgd.



Gauthier VAEL

“*Volgens de verzoekers kan de toepassing van btw op de prestaties van advocaten ook als gevolg hebben dat het principe van gelijke wapens tijdens een proces wordt aangetast wanneer er, in het kader van een geschil, rechtzoekenden zijn die de btw kunnen aftrekken naast anderen die dit niet kunnen. In dergelijk geval raakt de toepassing van de btw effectief enkel die rechtzoekenden die niet onderworpen zijn.*”

Belasting op de omzetting van effecten aan toonder: nietig verklaard door het Europese Hof van Justitie

Ten gevolge de wet van 14 januari 2005 betreffende de afschaffing van effecten aan toonder, moesten de aandelen aan toonder omgevormd worden in effecten op naam of in gedematerialiseerde effecten en dit uiterlijk op 31 december 2013.

We herinneren ons dat een budgettaire wet van 2011 deze omzetting al een beetje had voorspeld, aangezien deze wet een belasting op de omzetting van effecten aan toonder invoerde aan een aanslagvoet van 1% van het netto-actief voor omzettingen die in 2012 werden uitgevoerd en van 2% voor omzettingen uitgevoerd in 2013.

Voor zij die de omzetting niet voor 2012 konden uitvoeren en de belasting op de omzetting hebben moeten betalen, wordt de wettelijkheid van deze belasting, gelet op het Europese recht, ter discussie gesteld door een recent arrest van het Europese Hof van Justitie.

Het Hof van Justitie, aan wie een prejudiciële vraag werd gesteld door het Grondwettelijk Hof, bevestigt dat de belasting op de omzetting tegenstrijdig is met de Richtlijn 2008/7/EC

betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal.

Deze Richtlijn, waarvan het doel is de concurrentie en het vrije verkeer van kapitaal binnen de Europese Unie te bevorderen, verbiedt elke indirecte belasting op inbrengen in kapitaal in een vennootschap en op de uitgifte van aandelen, deelnemingen of andere effecten, alsook op de *uitgiftes* van obligaties of andere verhandelbare effecten.

In haar arrest van 9 oktober 2014 bevestigt het Hof van Justitie dat het de globale operatie van bijeenbrengen van kapitaal is die moet onderzocht worden in het kader van de Richtlijn en niet alleen de *uitgifte* op zich van effecten zoals de Belgische staat bevoerde.

De omzetting van effecten aan toonder dat in België werd verplicht, maakt deel uit van de globale operaties van bijeenbrengen van kapitaal en, derhalve, moet de belasting dus geheven worden op de *uitgifte* zelf van het effect.

Wat is de impact van dit arrest op het niveau van de belastingplichtigen die de belasting zouden betaald hebben?

Op basis van het arrest van het Hof van Justitie moet het Grondwettelijk Hof haar arrest nog vellen over het verzoek tot nietigverklaring van de belasting op omzetting.

Als zij de nietigverklaring van de belasting uitspreekt zonder beperking

“

Aangezien de vorderingen tot teruggave van de belastingen verjaren na twee jaar te rekenen vanaf de dag dat de vordering werd ingesteld, kunnen alle belastingen die in 2013 of eind 2012 betaald werden reeds het voorwerp uitmaken van een aanvraag tot teruggave op basis van de Europese rechtspraak en dit, zonder op het arrest van het Grondwettelijk Hof te moeten wachten.

De teruggave van de belasting zal gebeuren in de handen van de persoon die de belasting betaald heeft, met andere woorden de professionele tussenpersonen indien de effecten gedematerialiseerd werden, of de uitgevende vennootschappen indien de aandelen omgezet werden in aandelen op naam.

”

in tijd (met andere woorden sinds haar bekrachtiging), zullen de belastingplichtigen over een speciale termijn van 6 maanden na de publicatie van het arrest in het Belgisch Staatsblad beschikken om een gegrond beroep in te stellen op basis van de vernietigde bepaling en dit, ook al zijn de normale termijnen om dit beroep in te stellen, verlopen.

Niettemin, aangezien de vorderingen tot teruggave van de belastingen verjaren na twee jaar te rekenen vanaf de dag dat de vordering werd ingesteld, kunnen alle belastingen die in 2013 of eind 2012 betaald werden reeds het voorwerp uitmaken

van een aanvraag tot teruggave op basis van de Europese rechtspraak en dit, zonder op het arrest van het Grondwettelijk Hof te moeten wachten.

De teruggave van de belasting zal gebeuren in de handen van de persoon die de belasting betaald heeft, met andere woorden de professionele tussenpersonen indien de effecten gedematerialiseerd werden, of de uitgevende vennootschappen indien de aandelen omgezet werden in aandelen op naam.



Sylvie LEYDER

Belasting van de buitenlandse onroerende inkomsten en discriminatie

De Verdragen ter preventie van de dubbele belasting erkennen over het algemeen de belastingbevoegdheid van het land waar het gebouw gevestigd is, dit alles met begrip voor de regel van een “clausule van progressievoorbehoud” die het voor het land van woonst mogelijk maakt om het buitenlands onroerend inkomen niet op te nemen in de belastbare inkomsten van de bewoner, maar enkel in de berekening van zijn belastingtarief.

De dubbele belasting van hetzelfde inkomen wordt zo vermeden, dit alles met respect voor de gelijkheid van de belastingplichtigen in het land van woonst, aangezien zij de belasting aan het toepasselijke tarief kan innen op het geheel van inkomsten van haar bewoner, zelfs als een deel van zijn inkomsten van buitenlandse oorsprong zijn.

Maar voor wat betreft gebouwen die niet aan derden worden verhuurd, voorziet het Belgische recht echter een andere regel om het belastbare onroerende inkomen te bepalen op basis van het feit of het gebouw in België of in het buitenland gevestigd is: in het eerste geval wordt het in-

komen bepaald op basis van het kadastrale inkomen, terwijl dit in het tweede geval gelijk is aan de “huurwaarde” van het goed, die over het algemeen iets hoger is dan het kadastrale inkomen, en welke aan de basis ligt van vele discussies tussen belastingplichtigen en de administratie.

De cumulatie van deze verdragsregels en interne regels leidt ertoe dat een Belgische inwoner zijn buitenlandse onroerende goederen, die niet verhuurd worden, belast ziet op een hogere basis dan zijn goederen die in België gevestigd zijn.

Het Hof van Beroep van Antwerpen heeft de vraag gesteld aan het HJEU om te weten of we daar niet te maken hadden met een schending van het principe van vrij verkeer van kapitaal, neergelegd in artikel 63 VWEU, in de mate dat dat regime de Belgische bewoners zou kunnen ontmoedigen om te investeren in andere lidstaten.

“

De cumulatie van deze verdragsregels en interne regels leidt ertoe dat een Belgische inwoner zijn buitenlandse onroerende goederen, die niet verhuurd worden, belast ziet op een hogere basis dan zijn goederen die in België gevestigd zijn.

”

Met haar arrest van 11 september 2014 heeft het HJEU positief op deze vraag geantwoord, door te stellen dat artikel 63 VWEU “ moet geïnterpreteerd worden in die zin dat het zich afzet tegen een reglementering van een lidstaat, zoals deze die in deze zaak aan de orde is, in de mate dat, wanneer de toepassing van een progressiviteitsclausule die ingevoerd werd in een verdrag ter preventie van de dubbele belasting, dit zou kunnen leiden tot een belastingvoet op het hoogste inkomen eenvoudigweg doordat de bepalingsmethode van de inkomsten uit onroerende goederen ertoe leidt dat deze die afkomstig zijn van onroerende goederen die niet verhuurd worden en die in andere lidstaten gevestigd zijn tegen een hoger bedrag geëvalueerd worden dan deze van zelfde goederen die in de eerste lidstaat gevestigd zijn”.

Ziehier een beslissing die meer dan één Belg die een niet-verhuurd tweede verblijf in een andere lidstaat heeft, zou kunnen interesseren, en meer bepaald in Frankrijk, waar net zoals in België aan de gebouwen een fictief inkomen wordt toegekend die dient voor de vaststelling van de grondbelasting. Er zou in de toekomst met dit fictief inkomen enkel moeten rekening gehouden worden voor de bepaling van het tarief van hun belasting in België, met uitzondering van de huurwaarde van het goed.



Martin VAN BEIRS

De jaarlijkse belasting op ICB's in strijd met het Europees recht

België loopt het risico om voor het Hof van Justitie van de Europese Unie veroordeeld te worden voor haar wetgeving inzake de belasting van collectieve beleggingsinstellingen.

In haar boek II bis voorziet het Wetboek van successierechten een jaarlijkse belasting op de collectieve beleggingsinstellingen, kredietinstellingen en verzekeringsmaatschappijen.

De Commissie heeft, voor wat betreft de collectieve beleggingsinstellingen, opgemerkt dat de instellingen naar buitenlands recht in bepaalde gevallen minder gunstig konden behandeld worden dan de instellingen naar Belgisch recht.

In principe mag er echter geen verschil in behandeling bestaan tussen Belgische instellingen en

gelijkaardige instellingen die onder het recht vallen van andere lidstaten van de Europese Economische Ruimte.

De omstreden bepaling is artikel 161ter, 5° van het Wetboek van successierechten dat een belasting voorziet aan een verlaagd tarief voor Belgische collectieve beleggingsinstellingen « in de mate dat de financieringsmiddelen van de beleggingsinstelling, één of meerdere van haar compartimenten of klassen van aandelen, uitsluitend worden aangetrokken bij institutionele of professionele beleggers die voor eigen rekening handelen, en waarvan de effecten uitsluitend door deze beleggers kunnen worden verworven”.

De Belgische wetgeving voorziet deze mogelijkheid om te belasten tegen een verlaagd tarief echter niet wanneer het niet gaat om een collectieve beleggingsinstelling naar Belgisch recht.

De Commissie is bijgevolg van mening dat een dergelijk verschil in behandeling een beperking van het vrije verkeer van kapitaal be-



De Belgische wetgeving voorziet deze mogelijkheid om te belasten tegen een verlaagd tarief echter niet wanneer het niet gaat om een collectieve beleggingsinstelling naar Belgisch recht.

De Commissie is bijgevolg van mening dat een dergelijk verschil in behandeling een beperking van het vrije verkeer van kapitaal betekent en dat België hier dan ook een einde aan moet maken.



tekent en dat België hier dan ook een einde aan moet maken.

Op 26 september 2013 werd reeds door de Europese Commissie een gemotiveerd advies aan België verstuurd waarin zij haar verzocht om haar wetgeving aan te passen. Omdat ons land hierop niet heeft gereageerd, heeft de Commissie beslist om haar te dagvaarden voor het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De kans is zeer groot dat België zal gestraft worden, tenzij zij een dwingende reden van algemeen belang kan aantonen, wat in dit geval weinig waarschijnlijk lijkt.



Lida ACHTARI

Geen belasting ten titel van beroepsinkomsten zonder bewijs

De concessie van een roerend goed aan een bedrijf houdt een fiscaal voordeel in voor de natuurlijke personen. Onder concessie moet verstaan worden “*elke overeenkomst die, zonder een overdracht van eigendom met zich mee te brengen, het recht op exploitatie of het recht om van een recht gebruik te maken, onder bezwarende titel, toekent*” (Comm. I.R. nummer 17/3).

De roerende inkomsten zoals de vergoedingen die betaald worden in ruil voor de concessie van een exploitatievergunning worden fiscaal als renten behandeld en worden bijgevolg belast tegen de afzonderlijke aanslagvoet van 15% (artikel 171, § 1er, 2bis van het Wetboek van Inkomstenbelastingen).

Op 25 juni 2014 heeft de rechtbank van eerste aanleg van Namen een interessant vonnis gevelde in verband met de belasting van royalty's (Burg., Namen, 25 juni 2014, RG nr.12/344/A).

In deze zaak heeft de belastingplichtige, een orthopedisch chirurg, een prothese ontwikkeld. Vervolgens heeft hij een octrooi aangevraagd en heeft hij een exploitatievergunning verleend aan het bedrijf dat de prothese vervaardigd heeft. In ruil betaalt het bedrijf hem royalty's. De

betalingen worden driemaandelijks uitgevoerd. De belastingplichtige heeft deze als roerende inkomsten aangegeven, dit conform artikel 17, § 1er, 3° van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992 (hierna, « WIB 92 »).

Krachtens deze bepaling kunnen we stellen dat de inkomsten uit kapitaal en roerende goederen alle opbrengsten zijn van roerend vermogen, aangewend uit welken hoofde ook, waaronder met name de inkomsten uit de concessie van roerende goederen.

De fiscus heeft beslist dat het om beroepsinkomsten ging en heeft dus de inkomsten van de belastingplichtige gerectificeerd. Op die manier past ze artikel 27 van het WIB 92 toe, maar ook artikel 37 van het WIB 92 voor wat betreft de inkomsten 2007.

Volgens haar houdt het octrooi effectief verband met de uitoefening van de beroepsactiviteit van de belastingplichtige.

Ze is van mening dat de inkomsten verworven zijn in het kader van de uitvoering van de octrooi- en licentieovereenkomst die de belastingplichtige heeft afgesloten met een bedrijf en ze dus belast moeten worden als beroepsinkomsten, zijnde aan een hogere aanslagvoet van 15%.

De belastingplichtige heeft het feit ingeroepen dat zijn beroepsactiviteit deze is van orthopedisch chirurg en niet van een ingenieur

“

Wanneer de fiscus niet aantoonbaar dat de belastingplichtige een activiteit heeft ontwikkeld die bestaat uit het creëren van prothesen, kan hij de inkomsten niet als beroepsinkomsten belasten. De administratie had in dit geval niet vastgesteld dat de belastingplichtige een belangrijk deel van zijn arbeidstijd besteedde aan de creatie en aan het volgen van octrooien.

”

gespecialiseerd in het biomedisch domein. Hij voegde er aan toe dat de royalty's bijgevolg niet voortvloeien uit zijn beroepsactiviteit.

De rechtbank heeft de theorie van de belastingplichtige gevolgd door te stellen dat het feit dat het octrooi moet gevolgd worden en het feit dat prothesen worden gecreëerd slechts het logische vervolg is van de concessie van de licentie aan het bedrijf die de prothesen vervaardigd heeft. Het octrooi is niet verbonden met de activiteit van de belastingplichtige.

De rechtbank brengt onrechtstreeks de regels inzake de bewijslast in herinnering: indien de administratie inkomsten uit octrooi wenst te belasten als beroepsinkomsten, moet ze aantonen dat het octrooi verband houdt met de uitoefening van de beroepsactiviteit

van de belastingplichtige. De bewijslast rust op haar.

Wanneer de fiscus niet aantoonbaar dat de belastingplichtige een activiteit heeft ontwikkeld die bestaat uit het creëren van prothesen, kan hij de inkomsten niet als beroepsinkomsten belasten. De administratie had in dit geval niet vastgesteld dat de belastingplichtige een belangrijk deel van zijn arbeidstijd besteedde aan de creatie en aan het volgen van octrooien.

In dit geval gaat het dus om een vonnis dat gunstig is voor de belastingplichtigen, doordat de rechtbank van eerste aanleg van Namen eraan herinnert hoe belangrijk het is dat de administratie het bewijs levert en dit voorafgaandelijk aan de belasting van de inkomsten.

De rechtbank zou zeker niet hetzelfde vonnis gevelde hebben als de administratie zou aangetoond hebben dat het octrooi in realiteit verband hield met de activiteit van de belastingplichtige.



Florence CAPPUYNS

Dividenden van Franse oorsprong: de Franse Raad van State spreekt zich uit in het voordeel van de Belgische ingezetenen

De Franse Raad van State heeft uitspraak gedaan over de problematiek van de dividenden van Franse oorsprong die door Belgische ingezetenen worden ontvangen.

Krachtens het verdrag ter voorkoming van de dubbele belasting die tussen België en Frankrijk werd afgesloten, zijn de dividenden belastbaar in de staat waar de begunstigde van de dividenden verblijft, maar ze kunnen tevens het voorwerp zijn van een afhouding aan de bron van maximum 15% van het brutobedrag van de dividenden, uitgevoerd door het land waar de vennootschap die de dividenden uitkeert, gevestigd is.

In de praktijk, wanneer een Belgische ingezetene dividenden van een Franse vennootschap ontvangt, worden deze in België belast en zijn ze bijkomend het voorwerp van een afhouding van de bron van maximum 15% in Frankrijk.

Teneinde de dubbele belasting te vermijden, is er in België een aanrekeningsmechanisme van het forfaitair gedeelte van de buiten-

landse belasting voorzien, maar dit gedeelte is op heden vastgesteld op 0%.

Bijgevolg wordt de Belgische ingezetene dubbel belast op de dividenden die hij ontvangt van Franse vennootschappen.

Hoewel deze rechtspraak betwistbaar is, heeft het Europese Hof van Justitie in het verleden reed geoordeeld dat een dergelijke situatie conform was met het Europese recht en dat ze te wijten was aan de parallelle fiscale bevoegdheidsuitvoering van twee lidstaten in afwezigheid van Europese fiscale harmonisatie (zaken Kerckhaert-Morres en Damseaux).

De Franse Raad van State brengt een sprankeltje hoop voor de Belgische ingezetenen die met deze problematiek te maken hebben. In een arrest van 7 mei 2014 moest dit hoge rechtscollege een beroep met betrekking tot een zaak onderzoeken in welke een Belgische ingezetene dividenden van Franse oorsprong had ontvangen op welke een afhouding aan de bron van 15% was afgetrokken.

Dit rechtscollege verklaart dat, volgens het Europese Hof van Justitie, de nadelen die uit de parallelle fiscale bevoegdheidsuitvoering van verschillende lidstaten kunnen voortvloeien, voor zover een dergelijke uitvoering niet discriminerend is, geen beperkingen inhouden die door het Verdrag verboden zijn.

“

De Raad van State is van mening dat een Belgische ingezetene die dividenden van Franse oorsprong ontvangt, het voorwerp is van een discriminatie vergeleken met een aandeelhouder die in Frankrijk gevestigd is en dat deze discriminatie voortkomt uit de Franse wetgeving.

Bijgevolg heeft het Administratief Hof van Beroep van Parijs de terugbetaling gelast van de afhouding aan de bron die aan de Belgische ingezetene werd opgelegd. Deze oplossing werd gevalideerd door de Franse Raad van State die het beroep dat tegen dit arrest werd ingesteld, verworpen heeft.

”

Het Hof wijst er echter ook op dat, wanneer een lidstaat haar fiscale bevoegdheid uitoefent ten overstaan van inwonende en niet-inwonende belastingplichtigen, het verschil in behandeling tussen de belastingplichtigen op basis van hun land van herkomst op situaties moet betrekking hebben die niet

objectief vergelijkbaar zijn of gerechtvaardigd moet zijn door een dwingende reden van algemeen belang.

Wat betreft de problematiek van de dubbele belasting van winsten uitgekeerd door een Franse vennootschap, is de Raad van State van mening, zoals ook het Administratief Hof van Beroep van Parijs, dat de situatie van de aandeelhouders die geen Franse ingezetenen zijn objectief vergelijkbaar is met deze van ingezetenen en dus onderwerpt Frankrijk zowel de Franse ingezetenen als deze die buiten Frankrijk wonen aan belastingen op grond van dividenden van Franse oorsprong die zij ontvangen.

De Raad van State is van mening dat een Belgische ingezetene die dividenden van Franse oorsprong ontvangt, het voorwerp is van een discriminatie vergeleken met een aandeelhouder die in Frankrijk gevestigd is en dat deze discriminatie voortkomt uit de Franse wetgeving.

In de desbetreffende zaak heeft het Administratief Hof van Beroep, dat geen kennis had van de persoonlijke situatie van de Belgische ingezetene in kwestie, de afhouding aan de bron van 15% die door hem werden gedragen, vergeleken met de fiscale last die wordt gedragen door respectievelijk een alleenstaande belastingplichtige die in Frankrijk woont en door een koppel belastingplichtigen met een gemeenschappelijke belastingaan-

gifte die in Frankrijk woonachtig zijn en die hetzelfde bedrag aan dividenden ontvangen.

Na deze vergelijking is gebleken dat de belasting die door de Franse inwoners worden gedragen, in alle gevallen lager was dan de afhouding aan de bron betaald door de Belgische ingezetene, wat de nadere behandeling van deze laatste aantoonde.

Bijgevolg heeft het Administratief Hof van Beroep van Parijs de terugbetaling gelast van de afhouding aan de bron die aan de Belgische ingezetene werd opgelegd. Deze oplossing werd gevalideerd door de Franse Raad van State die het beroep dat tegen dit arrest werd ingesteld, verworpen heeft.

Het betreft hier een positieve evolutie voor de Belgische ingezetenen die voortaan veel gemakkelijker de afhouding aan de bron kunnen betwisten die op dividenden wordt toegepast die toegekend zijn door een Franse vennootschap.



Lida ACHTARI

Aanslag op geheime commissielonen: einde van de sancties?

We hebben commentaar gegeven op een arrest van het Hof van Beroep van Brussel in hetwelke het Hof onderstreepte dat de bijzondere aanslag op geheime commissielonen (van 309%) het karakter van een sanctie had en dat deze bijzondere aanslag, aangezien ze een repressief en afschrikkend karakter had, een strafrechtelijk karakter had zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de bescherming van de rechten van de mens.

Het Hof had er uit afgeleid dat, voor zover de bijzondere aanslag een echte sanctie inhield, hetgeen ter beoordeling van de administratie is niet mocht ontsnappen aan een controle door de rechter.

In die optiek houden de vereisten van het Verdrag van de rechten van de mens in dat de rechter op zijn minst dezelfde beoordelingsbevoegdheid moet hebben als deze die de administratie zich heeft toegekend.

Het grondwettelijk Hof heeft onlangs deze interpretatie bevestigd door te beslissen dat artikel 219 van het WIB 1992 onverenigbaar is met de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, samen gele-

zen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, *als het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het de rechter niet toelaat een controle met volledige rechtsmacht uit te voeren op de afzonderlijke aanslag.*

Deze controle moet het de rechter mogelijk maken na te kijken of deze beslissing gerechtvaardigd is in feite en in rechte en of zij alle wettelijke bepalingen en algemene principes die aan de administratie opgelegd zijn, waaronder het proportionaliteitsprincipe, respecteert.

Het Grondwettelijk Hof leidt daar uit af dat wanneer zij kennis neemt van een vordering tegen een afzonderlijke aanslag (artikel 219 van het WIB 1992) de rechter dergelijke controle moet kunnen uitvoeren.

Het is zonder twijfel dit arrest die aan de basis ligt van de door de regering aangekondigde aanpassing in die materie.

Het regeringsakkoord kondigt inderdaad aan dat het systeem van de bijzondere aanslag van 309% zal aangepast worden met dalende aanslagvoeten en dit, in het kader van de versterking van het vertrouwen in het respect voor de fundamentele beginsele. Het doel van de regering is het wederzijds vertrouwen tussen de belastingplichtigen en de fiscale administratie te versterken, net als de voorspelbaarheid.

“

Het regeringsakkoord kondigt inderdaad aan dat het systeem van de bijzondere aanslag van 309% zal aangepast worden met dalende aanslagvoeten en dit, in het kader van de versterking van het vertrouwen in het respect voor de fundamentele beginselen. Het doel van de regering is het wederzijds vertrouwen tussen de belastingplichtigen en de fiscale administratie te versterken, net als de voorspelbaarheid.

De aanslag zal in meer dan die optiek slechts een puur vergoedend karakter hebben, zonder ook maar enig bestraffend aspect.

”

De aanslag zal in meer dan die optiek slechts een puur vergoedend karakter hebben, zonder ook maar enig bestraffend aspect.

We kunnen alleen maar blij zijn met deze aankondiging, maar het wordt nog afwachten om te zien hoe deze goede bedoelingen in de wet zullen omgezet worden.



Pascale HAUTFENNE

Belasting van de liquidatie-uitkeringen: gaan we de fouten uit het verleden beperken?

Er was een tijd waar de belastingvoet van de liquidatie-uitkeringen op 0% was vastgesteld. Deze preferentiële aanslagvoet, die de vennoten beloofde die risicokapitaal hadden geïnvesteerd in een bedrijf die winstgevend was geworden, werd nadien op 10% gebracht onder de vorm van een bevrijdende voorheffing.

Die aanslagvoet, die zeer gematigd is in vergelijking met andere bronnen van inkomsten, heeft ervoor gezorgd dat de zin voor initiatief van ondernemers en ondernemingen niet overdreven werd afgeremd. Aan de andere kant, volgens het aantal vervroegde vereffeningen die nog snel in 2014 gepland zijn geweest, rekenden de vennoten van ondernemingen die voortvarend waren, duidelijk op de verdeling van de liquidatie-uitkeringen voor hun toekomstperspectieven.

Het feit om de aanslagvoet van de bevrijdende roerende voorheffing vanaf 1 oktober 2014 op 25% te brengen, heeft echt wel de verwachtingen van vele ondernemers bedrogen. Die bijzonder onevenredige aanslagvoet cre-

eert een dubbele economische belasting van eenzelfde belastbare zaak, aangezien ze bedragen belast die reeds in hun hoofde via de bedrijfsbelasting werden belast. De maatregel, die op algemene wijze een storm heeft veroorzaakt in ondernemingsmiddelen, en onder KMO's in het bijzonder, - waarin de liquidatie-uitkeringen vaak bestaat uit de pensioenverzekering van de zelfstandige bedrijfsleider - wordt nu ter discussie gesteld in het regeerakkoord.

De vooropgestelde wijziging betreft enkel de kleine en middelgrote ondernemingen (KMO), en zou het, in bepaalde gevallen, mogelijk maken dat het gebruik van de preferentiële aanslagvoet van 10%, zelfs een preferentiële aanslagvoet van 15%, opnieuw wordt toegelaten voor bepaalde dividenduitkeringen.

De bedrijven die als KMO kunnen gekwalificeerd worden, zouden dan toegelaten worden om elk jaar een deel van de belastbare winst in reserves onder te brengen.

Deze reserves zouden dan moeten verschijnen in een afzonderlijke passiefrekening, zodat deze kunnen geïdentificeerd worden, en ze zouden het voorwerp uitmaken van een voorafgaande belasting van 10% die bij het toevoegen aan de reserve door het bedrijf betaald wordt (en niet langer door het bedrijf, maar voor

rekening van de rechtspersoon op het ogenblik van de vereffening).

In geval van een latere vereffening zouden de reserves die geboekt werden op die afzonderlijke passiefrekening en dan aan de aandeelhouders gestort kunnen worden, vrijgesteld van bijkomende belasting.

In dat geval zou de fiscale last die op de reserves zou rusten, 10% zijn (verschuldigd door het bedrijf) te betalen op het ogenblik van de toevoeging aan de reserve, en niet langer 25% (verschuldigd door de aandeelhouder).

De reserves zouden gedurende ten minste vijf jaar op de afzonderlijke passiefrekening moeten behouden blijven.

In geval van uitkering, zonder vereffening, gedurende de vijf jaar te rekenen vanaf de toevoeging tot de reserve, zou een

toeslag van voorheffing van 15%, ten laste van de aandeelhouder, toegepast worden, wat deze uitkering fiscaal gezien even duur maakt als een simpele uitkering van dividenden.

Daartegenover, als de uitkering onder de vorm van dividenden, en dus zonder vereffening, na deze vijf jaar gebeurt, zou enkel een bijkomende voorheffing van 5% worden toegepast. Wat het mogelijk zou maken voor de aandeelhouders van KMO's om een uitkering van dividenden toegekend te worden die in zijn geheel slechts het voorwerp zou zijn van een globale belasting van 15% in plaats van 25%.

Ten slotte, als de uitkering plaats vindt in het kader van een vereffening, wat ook de datum is waarop tot vereffening wordt overgegaan (voor of na vijf jaar te rekenen vanaf de toevoeging aan de reserve), zou geen enkele supplementaire voorheffing verschuldigd zijn.

Er moet echter wel een belangrijk voorbehoud gemaakt worden, want waarschijnlijk niet gebeuren zou niet de totaliteit van de belastbare winst die kan toegevoegd worden aan de reserve, effectief aan de reserve worden toegevoegd: we spreken momenteel over een limiet vastgesteld op 50% van de voorbehouden winst.

De maatregel, indien ze aanvaardt wordt en indien ze onder deze relatief simpele vorm wordt behouden – het feit dat het toevoegen van bepaalde bedragen aan de reserves op een afzonderlijke passiefrekening reeds een goed gekend procedé is, met name inzake meerwaarden van niet-belaste herwaarderingen – zou aan vele ondernemers van KMO's toelaten de toevoeging te redden en het recht te behouden om de liquidatie-uitkeringen te heffen mits een belasting, uiteraard voorafgaand, maar beperkt tot 10% van het uitgekeerde bedrag, of om te genieten van de storting van een dividend belast aan 15%.



Séverine SEGIER

De maatregel, indien ze aanvaardt wordt en indien ze onder deze relatief simpele vorm wordt behouden – het feit dat het toevoegen van bepaalde bedragen aan de reserves op een afzonderlijke passiefrekening reeds een goed gekend procedé is, met name inzake meerwaarden van niet-belaste herwaarderingen – zou aan vele ondernemers van KMO's toelaten de toevoeging te redden en het recht te behouden om de liquidatie-uitkeringen te heffen mits een belasting, uiteraard voorafgaand, maar beperkt tot 10% van het uitgekeerde bedrag, of om te genieten van de storting van een dividend belast aan 15%.

Laat artikel 354 van het WIB92 aan de administratie toe om haar fouten recht te zetten?

Het Hof van Beroep van Bergen heeft op 27 juni 2014 een arrest geveld inzake de toepassing van artikel 354, alinea 1 van het WIB.

Deze bepaling bevat een uitzondering op artikel 353 van het WIB (die verwijst naar artikel 359 van hetzelfde wetboek) volgens dewelke de belasting door de fiscale administratie mag geheven worden tot 30 juni van het jaar volgend op dat inkomstenjaar dat het aanslagjaar bepaalt.

Conform artikel 354 van het WIB, wordt de termijn van één

jaar op 3 jaar gebracht « *Bij niet-aangifte, bij laattijdige overlegging van aangifte, of wanneer de verschuldigde belasting hoger is dan de belasting met betrekking tot de belastbare inkomsten en de andere gegevens vermeld in de daartoe bestemde rubrieken van een aangifteformulier dat voldoet aan de vormen termijnvereisten, gesteld bij de artikelen 307 tot 311 (...)* ».

In dit geval had een arts zijn fiscale aangifte teruggestuurd binnen de wettelijke termijnen voor het aanslagjaar 2004 (inkomsten 2003). Bovenop de winsten uit zijn beroepsactiviteit, had de belastingplichtige een meerwaarde van stopzetting aangegeven die aan een afzonderlijke aanslagvoet belast wordt.

Na een fiscale controle werd een akkoord gesloten met de administratie betreffende de aftrek van bepaalde beroepskos-

ten die volgens de administratie overgewaardeerd waren.

Op 9 april 2004 werd een eerste bijdrage aangerekend. De administratie vergat echter om de meerwaarde van stopzetting te belasten.

Daarom werd op 15 september 2005 een supplementaire bijdrage aangerekend teneinde de meerwaarde te belasten.

De belastingplichtige betwiste deze belasting en diende een klacht in waarin hij met name de verjaring inriep van de bevoegdheid om regelmatig aangegeven inkomsten te belasten na het verlopen van de gewone belastingtermijn van 18 maanden zoals voorzien in artikel 359 van het WIB.

Deze klacht werd door de administratie verworpen en de rechtbank van eerste aanleg

“

Daarentegen moet de bepaling van artikel 354 aan de fiscale administratie toelaten om een bijdrage aan te rekenen wanneer de belastingplichtige geen correcte aangifte heeft ingediend waardoor de fiscale administratie het geheel van zijn inkomsten niet kan belasten.

Het doel is om het de fiscale administratie mogelijk te maken de normale belastingstermijnen te overschrijden, wanneer de belasting niet is kunnen aangerekend worden op alle inkomsten van de belastingplichtige door een fout van zijnetwege.

Deze bepaling heeft enkel als doel om het de fiscale administratie mogelijk te maken om haar fouten recht te zetten, zoals in dit geval, wanneer de belastingplichtige geldig en correct zijn inkomsten en beroepskosten heeft aangegeven.

”

stelde de administratie in het gelijk.

Het Hof van Beroep zal de beslissing van de rechter in eerste aanleg bevestigen. *“Wanneer, wat ook haar belang is, de verschuldigde belasting hoger is dan deze die overeenstemt met de belastbare inkomsten en andere gegevens die vermeld in de daartoe bestemde rubrieken van een aangifteformulier dat voldoet aan de vorm- en termijnvereisten, is het de administratie toegelaten om tijdens de hiervoor vermelde buitengewone belastingtermijn te belasten, niet enkel het belastingsupplement, met andere woorden de belasting die hoger is dan deze die overeenstemt van de inkomsten en andere gegevens vermeld in de aangifte, maar de totale belasting die door de belastingplichtige verschuldigd is”.*

Het betreft inderdaad de positie van het Hof van Cassatie.

Deze rechtspraak is zeer betwistbaar.

Ze leidt er effectief toe dat van de uitzondering een regel gemaakt wordt gezien de administratie zich het recht toegekend ziet om de totale belasting binnen de termijn van 3 jaar vast te stellen telkens als zij van mening is dat ze zelfs een onvrijwillige of kleine vergissing die de aangifte van de belastingplichtige beïnvloedt, moet rechtzetten.

Daarentegen moet de bepaling van artikel 354 aan de fiscale administratie toelaten om een bijdrage aan te rekenen wanneer de belastingplichtige geen correcte aangifte heeft ingediend waardoor de fiscale administratie het geheel van zijn in-

komsten niet kan belasten. Het doel is om het de fiscale administratie mogelijk te maken de normale belastingstermijnen te overschrijden, wanneer de belasting niet is kunnen aangerekend worden op alle inkomsten van de belastingplichtige door een fout van zijnetwege.

Deze bepaling heeft enkel als doel om het de fiscale administratie mogelijk te maken om haar fouten recht te zetten, zoals in dit geval, wanneer de belastingplichtige geldig en correct zijn inkomsten en beroepskosten heeft aangegeven.



Pauline MAUFORT

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCRIFT**
in samenwerking met
Pascale HAUTFENNE hoofdredacteur
en

Pascale Hautfenne
Lida Ahtari
Sylvie Leyder
Gauthier Vael
Florence Cappuyns
Pauline Maufort
Séverine Ségier
Martin Van Beirs

Verantwoordelijke uitgever:

Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel

Internet

<http://www.idefisc.be>

Volgend nummer:

Maart 2014

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.

De door Idefisc gepubliceerde infor-
matie is louter informatief. Het betreft
geen juridisch advies aangaande
welbepaalde situaties.

Deze uitgave is tevens verkrijgbaar
in het Frans. Indien u de Franse tekst
wenst te ontvangen, kan u een e-mail
sturen aan info@idefisc.be. Wij passen
onze databank vervolgens in die zin
aan.

Design by Artwhere
www.artwhere.be